

Markó Béla

Egyetlen pillanat

*Egon Schiele: Család, 1918,
olaj, vászon, 150×160 cm,
Belvedere Képtár, Bécs*

Futószalagon jön, s megy is tovább
a szomorúság, nincsen soha vége,
úgy ébred, mintha nyugovóra térne,
s kivárja mindegyik saját sorát,

miközben tudja jól, hogy a jelen
abban különbözik csak a jövőtől,
mint vágyakozó férfi is a nőtől,
hogy mindkettőjük végig meztelen,

s nyilván nem egyformák egy ideig,
de már a két test csordultig telik
megint, s teremthet újabb gyermeket,

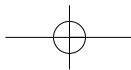
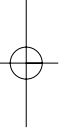
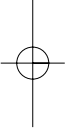
majd egyik a másiktól kiszakad,
mert semmi több, egyetlen pillanat
az Isten, és csak ennyit tehetett.

Saját élet

*František Kupka: Színsíkok: nagy akt,
1909–1910, olaj, vászon, 150,1×180,8 cm,
Solomon R. Guggenheim Museum, New York*

Világít fényesen egyik felől még,
de túloldalt már régóta sötét,
és úgy érzi, hogy darabokra törték,
s szanaszét hányják megfagyott ölet,

akik mostantól mindörökre látják,
mert folyton összerakják s szétszedik
combját, hasát, mellét, karját vagy száját,
valahányszor élőnek képzelik,

míg festék csupán, éppen úgy, akár
egy állandóan zsúfolt ruhatár,
amelyből egy-egy vöröset vagy kéket

kiválaszthatsz, majd fel is öltheted,
s kockázat nélkül rá is költheted
fantáziádat: benned van csak élet.

Fölösleges vágy

*Pieter Claesz: Csendélet hangszerekkel,
1623, olaj, vászon, 69×127 cm,
Louvre, Párizs*

Mi lesz, ha egyszer túlfelől kiissza
valaki hirtelen a poharat,
és ideát homályos folt marad
az üvegen, s nem térhet senki vissza,

hogy a terítőt még megigazítsa,
s hogy láthassa, miképpen romlanak
az étkek, hiszen múlandó anyag
csupán, mi ott van, míg magába szívja

már a zenét is lassan a tükör,
az asztalon hiába tündököl
a hegedű, mert itt a hangja nálunk,

s bár jól tudjuk, hogy réges-rég halott
a festő, de egy kenyérdarabot
előbb-utóbb mégiscsak megkívánunk?

A kész mű

*Jackson Pollock: Csillogó anyag,
1946, olaj, vászon, 76×61 cm,
Modern Művészetek Múzeuma, New York*

Nyilvánvaló, hogy nem férhet ide
még egy vízcsepp sem, mert telítve minden,
és apró részecskékből áll az Isten,
vagyis nem állíthatná senki se,
hogy éppen ő az, míg nincsen se vég,
se kezdet, csak el nem múló virág van,
mi nem rothad szét egy olyan világban,
amelyben meg sem gyúl, hát el sem ég

már semmi, hogyha egyszer létrejött,
akár egy napsütötte délelőtt
a kertben kint, hol nem maradtak rések

a lomb között, és teljesen tömör
körös-körül az élet: tündököl
tovább, pedig kihunytak fent a fények.